

Marta Hlušíková

Len sa teš, Pampúch

ilustroval Juraj Martiška

PERFECT

Marta Hlušíková

Len sa teš, Pampúch

Marta Hlušíková

Len sa teš, Pampúch

Ilustroval Juraj Martiška

Text © Marta Hlušíková
Illustrations © Juraj Martiška
Design © Juraj Martiška
Slovak edition © Perfekt 2017

Publikáciu z verejných zdrojov podporil **u.** fond
na podporu
umenia

Len sa teš, Pampúch

Autor: Marta Hlušíková
Ilustrácie a grafická úprava: Juraj Martiška
Jazyková redaktorka: Edita Škodová

Vydal Perfekt, a. s., Cukrová 14, 811 08 Bratislava, ako svoju 789. publikáciu.
Rok vydania 2017
Prvé vydanie

Tlač: KASICO, a. s., www.kasico.sk

Knihu si môžete objednať vo vydavateľstve PERFECT, Cukrová 14, 811 08 Bratislava,
e-mail: odbyt@perfekt.sk, alebo kúpiť v Kníhkupectve Vojtecha Zamarovského,
Karpatská 7, 811 05 Bratislava 1, alebo na www.perfekt.sk s 30 % zľavou.

Elektronickú verziu tejto knihy si môžete kúpiť na www.martinus.sk, www.dibuk.sk.

ISBN 978-80-8046-866-8
www.perfekt.sk

Pipo Dlhý Pančuch

Dnes sme sa v škole učili, čo je to rým. Potom sme cez prestávku skúšali, či sa dajú zrýmovať naše mená. Niektoré boli ľahké. Napríklad Sokolník – popolník. Alebo Urban – turban. Najviac sa rozzúrila Peter Popel, ktorému môj kamarát Kubo Komár vymyslel rým, že sopeľ. Peter chcel Kuba kopnúť, ale rozmyslel si to a radšej vymyslel rým na Kubovo priezvisko. Potom ho vykrikoval cez celú prestávku, až kým si nezastala do dverí učka a nezdvihla svoje povestné pravé obočie. Nevie, prečo iba pravé. Vlastne ani neviem, prečo ho zdvíha, lebo ona vôbec nemá obočie, iba také tenké vytetované čiarky, ktoré pripomínajú krídla vtáka. Keď zdvihne pravé obočie, vyzerá začudovane, ale keď zdvihne obe, vyzerá ako samuraj (to je taký japonský bojovník).

„Popel! To má byť čo?“

Peter stál v lavici a nevravel nič.

„Prosím! Prosím! Komár Petrovi zrýmoval meno, že Popel-sopeľ, a Peter potom zrýmoval...“ vyskočila biffa Marcela.

„Dost! Ty nie si Petrova tajomníčka! Povie to aj sám, keď bude chcieť. Tak vy ste si rýmovali mená... No, vlastne by som vás mala pochváliť, lebo takto si aspoň zapamätáte, čo je to rým. Nemali by ste to však zneužívať a vymýšľať hanlivé slová. A ty, Marcela, keď si už taká aktívna, vymysli rým tuto Hazuchovi.“

Marcela vyskočila, niekedy je fakt ako na baterky, a povedala:

„Hazucha – fazuľa.“

„Si si istá?“ zabodla učka samurajské oči do Marcely.

„No... áno! Hazucha – fazuľa,“ zopakovala odporná Marcela a aspoň každý jasne videl, že okrem biffovania nevie sama vymyslieť vôbec nič.

„Hazucha – pazucha!“ vykričí zrazu môj kamarát Kubo.

Učka zamáva obočím, berie si jeho žiacku knižku a zapisuje do nej jednotku. Kubo zdvihne palec, vyškerí všetky zuby a z očí mu zostanú iba veselé škáročky.

Kubo vyzerá úplne ako Pipi Dlhá Pančucha. Zuby má ako lopaty, na všetky strany mu trčia ohnivé vlasy a tvár má plnú pieh. A tak som mu dal meno Pipo Dlhý Pančuch. No iba ja ho tak volám, lebo máme spolu tajné bratstvo a v tajnom bratstve musia mať všetci tajné mená. Aby nás nepriateľ neodhalil. Ja ešte tajné meno nemám, ale Pipo už na tom vraj pracuje. Tak mi povedal. Neviem si predstaviť, podľa čoho mi Pipo to tajné meno dá, lebo na mne nie je nič zaujímavé. Moja rodina je úplne obyčajná. Akurát nemám ani brata, ani sestru, no zato mám dedka Dalibora a pradedka Vincenta, ktorého všetci volajú dedulo – okrem dedka Dalibora. Ten mu vraví otec. Obaja majú meniny hneď za sebou, dvadsiateho a dvadsiateho prvého januára. A to je asi jediná zaujímanosť našej rodiny.

Sklamany Pipa a pochodujúci ujko Zajac

„Navrhujem, aby sme urobili nejaký významný čin!“ povedal dnes Pipa, keď sme sa vracali zo školy domov.

„A čo také by sme mali urobiť?“ začudoval som sa.

„Ešte neviem, ale práve na tom pracujem,“ odvrkol Pipa a nasadil si na tvár múdry výraz. Vždy používa vetu, že práve na niečom pracuje. Ešte chvíľu sa tváril, ako keby mal v hlave ten najvzácnejší mozog, a potom zastal:

„Mám to!“

„Čo?“

„Viem, aký významný čin by sme mohli urobiť!“

Pipa je superrýchly. Som rád, že som s ním v tajnom bratstve.

„Skrotíme si divého koňa!“

„A budeme to vedieť?“

„Na tom predsa nemôže byť nič ťažké! To si takto zastaneš...“ vystrel Pipa plecيا, „... a takto chytiš do rúk laso so slučkou!“

Pipa stál široko rozkročený a rukami ukazoval, ako bude hádzať slučku na konský krk.

„S dedulom Vincentom som sa minule rozprával o divých koňoch a povedal mi, že na Slovensku žiadne divé kone nie sú,“ upozornil som Pipa.

Zvesil plecيا a pozeral sa na mňa ako na zradcu.

„Ale môžem sa ho spýtať ešte raz... Čo ak je niekde u nás predsa len nejaký zabudnutý divý kôň? Taký vlastne nikomu nechýba!“ presviedčam ho, lebo mi je ľúto, že hneď na začiatku kazím plány nášho tajného bratstva na skrotenie divého koňa.

„Alebo vieš čo? Vôbec sa ho nebudem pýtať, lebo dedulo Vincent je už starý a možno si ani veľa vecí poriadne nepamätá. Nájdeme si to na internete!“

„Tak si skrotíme divého psa!“ rozhodí Pipo ruky a skoro vrazí do ujkia Zajaca, ktorému stále pochodujú nohy. Keď napríklad sedí na lavičke, zdvíhajú sa mu a klesajú, ako keby pravidelne stláčal v aute pedále. Pochoduje aj teraz, keď stojí pred hlavným vchodom a otvára kľúčom dvere. Ako dobre, že býva na prízemí. Keby chodil hore výťahom, prišiel by domov iba raz, a pritom by šiel dvakrát. Raz výťahom a raz by domov dopochodoval.

Hračky dedula Vincenta

„Ahoj, Miško, čo máš nové?“ potľapkáva ma dedulo po pleci.

Hádzem tašku v predsieni pod stoličku a idem s ním do jeho izby, ktorá vonia ako hašlerky.

„Ahoj, dedulo! Chcem sa ťa spýtať na dve veci. Najprv na divé kone, o ktorých sme nedávno hovorili. Či u nás na Slovensku predsa len neexistujú.“

„Miško, ja budem mať o dva roky stovku, ale pamäť mám dobrú. Veď som ti minule povedal, že u nás nemáme žiadne divé kone. Tuším ešte v Nemecku zostali ako jediné v celej Európe.“

„A odkiaľ to ty tak dobre vieš?“

„Keď si v škole, surfujem na tvojom počítači.“

„No, dedulo!“

„Čo sa puchriš, nemáš ho zaheslovaný. A okrem toho nemusíš kričať, dnes mám v uchu strojček, počujem ako netopier,“ smeje sa dedulo, ktorý ma vždy niečím ohúri. Usádzam sa v jeho mäkučkej fotelke a on si sadá do kresla dedka Dalibora. Ten je ešte v práci. Rád sedávam v dedulovej fotelke, lebo vyzerá ako teplé hniezdo.

„Dedulo? Robíme v škole projekt. Mám sa ťa spýtať, aké si mal hračky, keď si bol malý.“

„Vravíš hračky...“ zamyslí sa dedulo.

„Vieš, keď neboli mobily a počítače, tak čo ste vlastne robili?“

„Jaj, synak, kdeže mobily a počítače! Keď som mal toľko rokov ako ty, nebola ani televízia a rádio tiež nemal každý.“

„Ty si sa musel veľmi nudiť!“

„Mýliš sa! Ako veľmi sa mýliš! Tak po prvé: Bol som najlepší futbalový brankár! V lete sme sa chodili kúpať na pláž Lido. A celá partia sme v sobotu popoludní chodili do kina.“

„Ty si sa nehral nikdy sám?“

„Stále som bol medzi kamarátmi. A doma sme si s otcom dávali hádanky a robili pohyblivé obrázky.“

„Pohyblivé obrázky? To ako?“

Dedulo vstal, priniesol si ceruzku a malý hrubý zošit, do ktorého nakreslil akúsi postavičku tanečníka. Potom prevrátil list a nakreslil znova postavičku, ale trochu ináč. Zdvihol jej ruku. Potom novú postavičku. A ďalšiu a ďalšiu. Tých obrázkov nakreslil aspoň dvadsať. Báľ som sa, že dedulo na mňa zabudol, ale on zrazu odložil ceruzku, strčil mi zošit až pod nos a povedal:

„A teraz púšťaj listy jeden za druhým a pozeraj sa, čo ten človečik stvára.“

„Ty kokso, to je paráda! Veď on tancuje, dvíha si klobúk, žmurká a dupká!“

„Vieš, koľko takýchto zošitov sme mali?“ smeje sa dedulo a ja som ho už dávno nevidel takého veselého.

„A mal si aj hračky? Vojakov, stavebnicu, autíčka a tak...“

„Jasné. Ale nič z toho sa už nezachovalo. Počkaj, predsa len...“ a dedulo pomalým opatrným krokom prinesie zo zásuvky dvoch drevených vojačikov.

„Iba toto mi zostalo.“

Keď som v škole ukazoval vlastnoručne vyrobené pohyblivé obrázky, nečakal som taký úspech. Zrazu chcel každý robiť tancujúce postavičky. Viktor dokonca nakreslil utekajúce stádo slonov. Samurajka tentoraz nezdvihla svoje vtáčie krídla, dala mi jednotku a jednu poslala dedulovi Vincentovi.

